

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/18/2024
Identifikačné číslo spisu:	7618207104
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7618207104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčikovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobkyne JUDr. L. V., U., proti žalovanému ČINGOV TOUR, spol. s r.o., Hotel Čingov, Smižany - Hradisko, IČO: 31 704 298, zastúpenému JUDr. Oskarom Chnápkom, advokátom, Komenského 3, Banská Bystrica, o zaplatenie 2 500 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10Cb/90/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/7/2023-325 z 27. februára 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

Žalovaný m á voči žalobkyni n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Cb/90/2018-221 z 10.10.2022 (druhým v poradí) žalobu zamietol.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 2 500 eur spolu s príslušenstvom titulom Zmluvy o poskytnutí právnych služieb zo 14.8.2013 (ďalej len „Zmluva“). Podľa Zmluvy poskytovala úkony súvisiace s poistnou udalosťou voči spoločnosti KOOPERATIVA poisťovňa. Dňa 29.3.2014 jej bolo žalovaným udelené plnomocenstvo pre všetky právne úkony v konaní pred Okresným súdom Bratislava I vedenom pod sp. zn. 30Cb/51/2012 o určenie výšky škody a povinnosti túto škodu zaplatiť. Dňa 19.3.2016 došlo v uvedených veciach k ukončeniu spolupráce so žalovaným na základe vzájomnej dohody. V žalobe uviedla, že žalovaný zbral svojím podpisom na vedomie, že mu budú odovzdané všetky s vecou súvisiace dokumenty ako aj finančné zúčtovanie a neuviedol výhrady a ani námietky k poskytnutým úkonom. Dňa 4.4.2016 žalovanému zaslala faktúru

č. 02/2016 so splatnosťou 18.4.2016 na celkovú sumu 2 500 eur s rozpisom vykonaných právnych úkonov, ktorú prevzal a nezaplatil ani po urgenciách 12.6.2016 a 5.10.2016. Žalovaný listom zo dňa 23.5.2016 navrhol dohodu na sumu 2 000 eur a 9.8.2017 mu žalobkyňa oznámila, že súhlasí s výškou doplatku odmeny 1 400 eur, na čo nereagoval. Poslednú výzva na úhradu mu zaslala dňa 25.3.2018.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol pôvodne rozsudkom zo dňa 9.6.2020 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že zmluvu o poskytnutí služieb v časti odmeny vyhodnotil ako neplatnú, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala spôsob určenia odmeny a jej výšky, ani nepreukázala vykonanie právnych úkonov. Odvolací súd následne toto rozhodnutie zrušil, pričom sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že dojednanie o spôsobe a výške odplaty je pre svoju neurčitosť absolútne neplatné, čo ale neznamená, že žalobkyni nepatrí žiadna odmena, tu s poukazom na určenie odmeny podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

4. Po vrátení veci súdu prvej inštancie tento nariadil pojednávanie na deň 15.8.2022, ktorého sa žalobkyňa nezúčastnila (ospravedlnená neprítomnosť). Súd prvej inštancie vyzval žalobkyňu, aby doplnila svoje skutkové tvrdenia a špecifikovala, o aké úkony právnej služby ide podľa § 13a vyhlášky, ktoré boli uvedené pod bodmi 1 -13 v prílohe faktúry č. 2/2016. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla námietky voči postupu sudkyne súdu prvej inštancie s tým, že k výzve súdu sa vyjadrovať nebude. Na pojednávanie dňa 10.10.2022 sa nedostavila (ospravedlnená neúčast'), pričom súd prvej inštancie konal a rozhodol v jej neprítomnosti.

5. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyne podľa § 1 ods. 2 a § 9 až § 14 vyhlášky, a nakoľko žalobkyňa súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nedoplnila svoje skutkové tvrdenia a nepredložila žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, vychádzal súd prvej inštancie z doposiaľ vykonaných dôkazov, vychádzajúc aj s odvolacím súdom potvrdeného právneho záveru, že zmluvné dojednanie o spôsobe a výške v časti odplaty je absolútne neplatné pre neurčitosť. Nakoľko z úkonov označených pod č. 1-13 z vyúčtovania žalobkyne nebolo zrejmé, o aké konkrétne úkony právnej služby ide, tak nemožno ich identifikovať podľa § 13a ods. 1, 2 vyhlášky, pričom žalobkyňa skutkové tvrdenia vo vzťahu k nim nedoplnila a navyše ani nepreukázala, či tieto boli skutočne zrealizované, keďže nepredložila žiaden dôkaz, nebolo možné určiť výšku základnej sadzby tarifnej odmeny, na základe čoho súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/7/2023-325 zo dňa 27.2.2024 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Na doplnenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam navyše poukázal na § 150 CSP, zdôrazňujúc, že rozhodnutie vo veci samej je ovplyvnené aktivitou strán sporu, t. j. ich tvrdeniami a označovaním dôkazov na preukázanie ich pravdivosti, ktoré sú následne sudcom v zmysle princípu voľného hodnotenia dôkazov vyhodnocované ako preukázané alebo nie (resp. preukázané s vysokou pravdepodobnosťou), pričom žalobkyňa neuniesla svoje dôkazné bremeno.

7. K procesnému postupu odvolacieho súdu, tento uviedol, že nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie (ako žiadala odvolateľka), pretože nedospel k záveru, že si jeho nariadenie vyžaduje dôležitý verejný záujem, zároveň dodal, že vo veci nebolo ani potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP).

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolaciemu súdu navrhla, aby obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Dovolateľka v dovolaní poukazovala na body 39 až 41 odôvodnenia skoršieho, kasačného rozhodnutia

odvolacieho súdu v tejto sporovej veci, majú za to, že závery odvolacieho súdu v ňom vyjadrené súd prvej inštancie v novom rozhodnutí a následne ani odvolací súd nerešpektovali, napriek viazanosti právnym názorom senátu odvolacieho súdu. Oba rozsudky považuje dovolateľka za nezákonné, nepresvedčivé, nezrozumiteľné, za skutkovo a právne nepreskúmateľné, vykazujúce znaky arbitrárnosti a bezprecedentnosti, a to z dôvodu konania samosudkyne Okresného súdu Spišská Nová Ves (zároveň aj z dôvodu konania senátu odvolacieho súdu).

10. V súvislosti s vykonaným dokazovaním dovolateľka namietala, že súdy mali konštatovať, že dovolateľke nepatrí žiadna odmena za riadne a vysoko odborne vykonanú prácu pre žalovaného, ktorej výšku žalovaný nijako viac ako dva roky nenamietal.

Poukazovala na to, že zo Zmluvy vyplývalo, že sa vzájomne dohodli, že „odmena za splnenie predmetu zmluvy bude vzájomne dohodnutá a vyfakturovaná zo strany advokátky naraz, po úspešnom právnom ukončení konania vo veci klienta klient sa zväzuje, že dovtedy bude advokátke uhrádzať priebežne, na základe vzájomnej dohody všetky s tým súvisiace režijné náklady, hotové výdavky, náhradu za stratu času, cestovné náklady a poplatky, ktoré budú z jej strany preukázateľne účtované klientovi podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov“. Dovolateľka mala za to, že úkony uvedené v rozpise dostatočne preukázala, a to ich identifikáciou v prílohe k faktúre.

11. V ďalšom dovolateľka poukazovala na výsledky konania a dokazovania v spore, majú za to, že ide o nezákonné a neobjektívne konanie a rozhodovanie, z ktorého dôvodu podala preto aj návrh na príkázanie sporu inému súdu tej istej inštancie z dôvodu vhodnosti,

o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 5Ndob/6/2019 tak, že jej nevyhovel. Dovolateľka považuje konanie a rozhodovanie v danom spore samosudkyňou Okresného súdu Spišská Nová Ves za nezákonné a nelegitímne, nakoľko žalobkyňa podala

dňa 19.7.2022 „sťažnosť“, pričom Okresný súd Spišská Nová Ves do dňa pojednávania túto nevybavil, a teda sudkyňa súdu prvej inštancie nemala vo veci už dňa 15.8.2022 konať a mala konanie prerušiť z dôvodu žalobkyňou podanej sťažnosti. Žiadala, aby dovolací súd nariadil vo veci verejné dovolacie pojednávanie.

12. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný s tým, že považuje rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu za vecne správne, navrhuje dovolaciemu súdu dovolanie žalobkyne odmietnuť a zároveň mu priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

14. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere,

že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom z obsahu dovolania žalobkyne vyplýva najmä jej argumentácia týkajúca sa porušenia princípu viazanosti odvolacieho súdu svojím skorším právnym názorom v danej veci.

15. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

16. Ohľadom namietanej viazanosti odvolacieho súdu svojím skorším právnym názorom vyjadrenom v jeho predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí, v súvislosti s tvrdením žalobkyne v dovolaní, že súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd v novom rozhodnutí takto nepostupovali, najvyšší súd podčiarkuje, že odvolací súd je pri svojom rozhodovaní

vo všeobecnosti viazaný len zákonom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu vyššej inštancie (§ 455 CSP). Z uvedeného je potom zrejmé, že odvolací súd nie je viazaný svojím skorším právnym názorom v danej veci, pretože zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nemožno vyvodiť, že by odvolací súd nemohol už raz vyslovený právny názor vo veci po prehodnotení v neskoršom odvolacom konaní zmeniť.

17. Dovolací súd zároveň uvádza, že odvolací súd môže svoj skorší právny názor zmeniť, čo potvrdzuje

aj judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí rozhodnutie nerešpektujúce skorší právny názor odvolacieho súdu. Aj keď zmena skoršieho právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Odvolací súd by mal v takomto prípade zmenu svojho právneho názoru vo svojom novom rozhodnutí riadne odôvodniť, čo krajský súd v bode 24 až 27 napadnutého rozsudku aj splnil (viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 46/2013-40 z 3. septembra 2013).

18. Nerešpektovanie právneho názoru vysloveného v rozhodnutí odvolacieho súdu súdom prvého stupňa je obmedzením účastníka v jeho práve na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivý proces. Vertikálny precedens a kasačná záväznosť rozhodnutia súdu vyššej inštancie nedovoľuje súdu nižšej inštancie zohľadniť nič, čo by mohlo viesť k nerešpektovaniu rozhodnutia, okrem zmeny (v tomto prípade nedoplnenia) skutkových zistení a zmeny právnej úpravy, resp. zmeny rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

19. Viazanosť odvolacieho súdu vlastným právnym názorom vysloveným vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení môže byť teda prelomená v prípade, ak súd prvej inštancie vo svojom ďalšom rozsudku vychádzal z dokazovania, ktoré vykonal. Súd prvej inštancie v danej veci, podľa pokynov odvolacieho súdu výzvou na doplnenie skutkových zistení zisťoval, o aké konkrétne úkony právnej služby žalobkyňou označených úkonov v prílohe spornej faktúry ide, ako na netreba nazeráť a ako ich zaradiť v zmysle § 13a ods. 1 a 2 vyhlášky, pričom žalobkyňa toto v konaní nedoplnila a neozrejmila. Z dôvodu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno k uplatňovanému nároku, nepreukázala skutkové tvrdenia relevantnými dôkazmi ani ich nijak nešpecifikovala, aj odvolací súd musel v danej veci pri rozhodovaní toto zohľadniť. Úlohou súdu prvej inštancie nebolo hľadať dôkazy a argumenty v prospech jednej alebo druhej sporovej strany, čo by malo za následok porušenie princípu rovnosti strán, preto vzhľadom na uvedené mohol na tomto základe odvolací súd zmeniť svoj skorší právny názor.

20. Princíp, že súd vyššej inštancie by mal byť viazaný svojim predchádzajúcim rozhodnutím v tej istej veci nemôže platiť absolútne. Odvolací súd nie je v hierarchii súdov konečnou autoritou, ktorej právny názor by bol nemenný bez ohľadu na vývoj aktuálnej judikatúry, inak povedané, odvolací súd nedisponuje patentom na neomylnosť.

Takým prípadom, keď odvolací súd nemusí byť viazaný svojim predchádzajúcim rozhodnutím v tej istej veci, je, keď určitá súdna autorita, napr. ústavný, najvyšší súd alebo Súdny dvor, na danú otázku zaujme iný názor (porovnaj III. ÚS 46/2013 alebo C-173/09).

21. Ak teda dovolateľka namietala porušenie práva na spravodlivý proces v súvislosti s porušením princípu viazanosti súdu vlastným rozhodnutím vysloveným skôr v konaní a viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu, prehliadla, že právo na spravodlivý proces nemožno interpretovať tak, že by znamenalo právo na priaznivé rozhodnutie vo veci bez ďalšieho, a preto nemožno v nepriaznivom závere konštatovať porušenie jej základných práv. Skutočnosť, že súdy nerozhodli podľa predstáv dovolateľky, ktorá si závery odvolacieho súdu vyslovené v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení interpretovala spôsobom, aký jej subjektívne vyhovoval, nie je spôsobilá založiť záver

o existencii tvrdenej vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP.

22. Vo vzťahu k námietke zaujatosti voči sudkyňi súdu prvej inštancie dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa namietala postup a rozhodovanie sudkyne súdu prvej inštancie v zmysle § 53 ods. 2 a 3 CSP, s teda na tieto námietky sa neprihliada, ani sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Uvedené námietky podávala žalobkyňa opakovane, pričom aj

Krajský súd v Košiciach vo svojom podaní sp. zn. 3Nc/4/2022 (č.l. 199 spisu) vec vrátil súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o námietke zaujatosti žalobkyne, keď z obsahu podania žalobkyne zo dňa 14.6.2022 a doplnenia zo dňa 21.6.2022 vyvodil, že žalobkyňa namieta procesný postup a rozhodovaciu činnosť zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie, čo nezakladá dôvod pre vznesenie námietky zaujatosti voči konajúcemu sudcovi. Zároveň k sťažnosti

na sudkyňu súdu prvej inštancie dovolací súd uvádza, že zo samotného obsahu dovolania vyplýva, že o výsledku sťažnosti na sudkyňu súdu prvej inštancie bola dovolateľka vyrozumená predsedom Okresného súdu Spišská Nová Ves listom č. k. SPR 9/2022 zo dňa 19.8.2022, ktorý bol žalobkyňi doručený dňa 27.8.2022, s tým, že túto považoval za neopodstatnenú.

23. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako

nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie

(§ 442 CSP). Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

24. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (viď 5Obdo/69/2016, publikované pod č. 25 v ZSP 3/2017).

Tiež, ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.7.2022

sp. zn. 3Obdo/7/2022, výnimkou je situácia, ak hodnotenie dôkazov je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich (dôkazov, pozn.) pri žiadnej možnej interpretácii nevyplyvajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia súdu extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012), čo sa však na uvedený prípad nevzťahuje.

25. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

26. Ak dovolateľka považovala za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií (nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami, nesprávne interpretovanie právnej normy), dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Podľa najvyššieho súdu nie je dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať

jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobkyňou tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 1Cdo/202/2017, 3Cdo/94/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

27. Dovolací súd záverom k namietaným vadám podľa ust. § 420 písm. f) CSP uvádza, že žalobkyňa len opakuje svoju interpretáciu skutočností, a uvádza argumenty, s ktorými sa už súdy nižšej inštancie v rámci svojich odôvodnení v dostatočnej miere vysporiadali, pričom rovnaké námietky ako v dovolaní, uplatnila žalobkyňa aj v odvolaní. Dovolací súd však

nie je „treťou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. Dovolací súd v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a ani v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nezistil

ani iné prípadné logické nedostatky alebo rozpor v jednotlivých záveroch súdu.

V tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu

z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

28. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to,

aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať

sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

29. Na záver dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd vo veci nariadil verejné pojednávanie, ktorej žiadosti nevyhovel, tak dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 443 CSP, podľa ktorého dovolací súd rozhodne o dovolaní spravidla bez pojednávania, pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva fakultatívna možnosť nariadiť pojednávanie v dovolacom konaní, ktorá je však závislá od úvahy súdu. Takýto postup dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemôže znamenať odopretie prístupu žalobkyni k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Pokiaľ teda dovolací súd dospeje k názoru, že nie je potrebné nariadiť pojednávanie,

tak ako to bolo v tejto veci, nedochádza bez ďalšieho k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. k odňatiu možnosti konať pred súdom.

30. Dovolací súd ešte podporene uvádza, že v zmysle judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu

k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou (Varela Assalino v. Portugalsko z 25. 4. 2002).

V niektorých prípadoch ESLP poznamenal, že ak ide iba o vyriešenie právnych otázok, na odstránenie rozporov, medzi ktorými je vhodnejšia písomná komunikácia ako ústna obhajoba, môže postačovať posúdenie na základe spisu, a že je legitímne, aby národné orgány zohľadňovali zásady hospodárnosti (Varela Assalino v. Portugalsko z 25. 4. 2002,

Schuler-Zraggen v. Švajčiarsko z 24. 6. 1994). Rovnako tiež ESLP judikoval, že požiadavka verejnosti sa vzťahuje predovšetkým na sudy prvého stupňa, ktoré zisťujú skutkový stav a rozhodujú o všetkých otázkach významných pre rozhodnutie vo veci samej.

Pokiaľ ide o otázku ústneho pojednávania na odvolacom a dovolacom stupni súdnictva, nedostatok verejného pojednania veci na druhom a treťom stupni možno ospravedlniť povahou konania, ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné, a to predovšetkým vtedy, ak vyššie sudy prejednávajú výlučne právne otázky, a nie skutkové otázky (Ekbatani v. Švédsko z 26. 5. 1988).

31. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej sporovej veci nezistil nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by bolo žalobkyni znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP preto nie je naplnený a dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

33. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.